

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **N. N. A.**, nar., státní příslušnost Vietnam, trvale bytem Vietnam,, v České republice bytem, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4.8.2015 č.j. CPR-2110-3/ČJ-2014-930310-C235,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Shora specifikovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 8.12.2014, č.j. KPPB-218469-46/ČJ-2014-060026-SV (dále jen rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na dobu 1 roku.

II. Žaloba

Žalobce namítal, že na území ČR nepobýval neoprávněně, ale v režimu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť v době pobytu na dlouhodobé vízum dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců podal v souladu se zákonem žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny. Doba platnosti víza v režimu dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců uplynula jeho neudělením a nastal pobyt dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Oprávněnost pobytu žalobce na dlouhodobé vízum v době podání žádosti o dlouhodobý pobyt potvrdil i správní orgán I. stupně na str. 9 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se pak s námitkou oprávněnosti jeho pobytu na území ČR nevyrovnal přezkoumatelným způsobem. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného je proto nezákonné.

Žalobce v řízení poukazoval na skutečnost, že je ženatý, na území ČR žije ve společné domácnosti s manželkou P. T. V., nar., která zde provozuje obchod a má povolen trvalý pobyt a s nezletilou dcerou N. N. T. T., nar. Dcera se narodila v průběhu správního řízení. S manželkou chtěli jeho pobytové problémy vyřešit tím, že vycestuje z ČR do Vietnamu a na ZÚ ČR v Hanoji požádá o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny. Podání takové žádosti je však podle stránek Ministerstva zahraničních věcí pro občany Vietnamu podmíněno registrací v tzv. systému VISAPPOINT. Systém je pro občany Vietnamu záměrně nastaven tak, že jsou stanoveny nízké kvóty, kolik žádostí je možné podat. Žalobce v odvolacím řízení poukazoval na to, že stanovení kvót a registrace v systému VISAPPOINT je nezákonná a pravděpodobně se jedná o trestnou činnost pracovníků státu. Nelze proto po žalobci spravedlivě požadovat, aby opustil manželku s dítětem a riskoval, že se mu ve Vietnamu nepodaří ani podat žádost o pobyt. Manželka žalobce takové skutečnosti uvedla již ve svém písemném vyjádření, které bylo doloženo správnímu orgánu I. stupně. Žalobce nemůže v souladu se zákonem zlegalizovat svůj pobyt na území ČR, ačkoliv chtěl, neboť je mu bráněno nelegálními kvótami a systémem VISAPPOINT, což je ze strany ČR porušením čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného jsou nepřezkoumatelné, neboť se nevyrovnala se všemi žalobními námitkami. K problematice občanů Vietnamu, kteří chtějí podat žádost o pobyt za účelem sloučení rodiny, odkázal a citoval z výtisku ze stránek MZV ČR, vztahujícím se k nejčastějším dotazům k systému VISAPPOINT.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalované, neboť žaloba obsahuje totožné argumenty, které byly uplatněny v průběhu řízení o správním vyhoštění.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio),

a vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce předně namítal, že v době rozhodnutí o vyhoštění na území ČR oprávněně pobýval. Pro posouzení věci je podstatné, že dne 28.11.2013 nabyl právní moci rozsudek Nejvyššího správního soudu, kterým byla odmítnuta kasační stížnost žalobce ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobci bylo následně dne 8.1.2014 zrušeno vízum za účelem strpění pobytu, na jehož základě pobýval na území ČR a téhož dne mu byl vydán výjezdní příkaz s platností od 8.1.2014 do 6.2.2014. Tyto skutkové okolnosti žalobce nerozporoval. V době platnosti výjezdního příkazu dne 16.1.2014 podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. A v době platnosti výjezdního příkazu dne 6.2.2014 rovněž podal žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dne 17.2.2014 bylo žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu zamítnuta a stejného dne mu nebylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu. Dne 10.2. 2014 si podal žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny. Jeho žádost byla dne 20.2.2014 zastavena a v době vydání rozhodnutí žalovaného probíhalo jeho řízení o odvolání. Žalovaný přitom dospěl k závěru, že žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalobci vznikla fikce pobytu dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti*. Žalobce pak nesjpíš vycházel z toho, že dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců podal žádost v době, kdy dosud nebylo rozhodnuto o jeho žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu dle § 33 odst. 1 písm. c) a tudíž se jeho vízum za účelem sloučení rodiny považuje za platné až do doby nabytí právní moci rozhodnutí o této podané žádosti (podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti*). Soud však k věci uvádí, že *nikoli každé podání žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, zakládá možnost legálně setrvat na území. Domněnka, že nebylo-li o uvedené žádosti rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti (§ 60 odst. 7 téhož zákona), se uplatní pouze tehdy, pokud je cizinec v okamžiku podání žádosti o toto vízum držitelem platného oprávnění k pobytu. Pokud žádost podává cizinec, který pobývá na území České republiky na základě výjezdního příkazu, tato domněnka se neuplatní* (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, publikováno pod č. 3009/2014 Sb., NSS). Je zřejmé, že žalobce žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců podal až v okamžiku, kdy na území ČR pobýval na základě výjezdního příkazu. Z tohoto důvodu mu nemohla svědčit domněnka legálního pobytu na území ČR a nelze proto přijmout jeho závěr, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podal v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a proto se na něj vztahuje § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Jinými slovy neplatí-li domněnka, že žalobce má platné vízum ve smyslu § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, na jehož základě pobývá na území ČR, pak ani nemůže platit, že by v době jeho platnosti podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu a z tohoto titulu by pak platilo, že na území ČR dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pobýval na základě platného víza, a to až do doby rozhodnutí o

podané žádosti. Námitku žalobce, že by v době rozhodnutí pobýval na území ČR oprávněně soudu proto neshledal důvodnou.

Další žalobní námitka se týkala zásahu do soukromého a rodinného života. Dle § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Vodítkem pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců může být rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. [10 Ca 330/2006 – 89](#), publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS. V publikované právní větě se uvádí, že „[p]řiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 (nyní [§ 119a odst. 2](#) – pozn. NSS) zákona č. [326/1999 Sb.](#), o pobytu cizinců na území České republiky, je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky.“ Dále se v odůvodnění rozsudku konstatuje, že „§ 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců (nyní [§ 119a odst. 2](#) – pozn. NSS) je promítnutím mezinárodních závazků, které pro Českou republiku vyplývají z [čl. 8 Úmluvy](#) (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, publikovaná pod č. [209/1992 Sb.](#) – pozn. NSS). Podle [čl. 8 odst. 1 Úmluvy](#) má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Do tohoto práva může státní orgán zasahovat jen v souladu s [čl. 8 odst. 2 Úmluvy](#), tedy jen na základě zákona a jen tehdy, je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu legitimních zájmů, které jsou v tomto ustanovení taxativně vymezeny. Na straně jedné není pochyb o tom, že zabránění neoprávněného pobytu cizinců na území ČR je legitimním cílem, který lze podřadit pod ochranu veřejné bezpečnosti dle [čl. 8 odst. 2 Úmluvy](#), na straně druhé je podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního soudu ČR třeba v každém konkrétním případě zvažovat, zda intenzita zásahu do soukromého a rodinného života je přiměřená právě významu veřejného zájmu, pro jehož ochranu má být k tomuto zásahu přistoupeno (...) Respektování principu proporcionality je nezbytnou podmínkou jakéhokoli přípustného omezení základních práv. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva např. ve věci *Daliova a další proti Francii* (rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1998), je třeba v každém případě uvážit, zda je respektována spravedlivá rovnováha mezi zájmy cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života na straně jedné a zájmy státu na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti na straně druhé.“

Soud k věci uvádí, že žalobce žije na území ČR od roku 2008. Má vietnamskou manželku, s níž žije ve společné domácnosti. V průběhu správního řízení se mu narodila dcera. Jiné přímé rodinné příslušníky zde nemá a ani nesdílí společnou domácnost s občanem EU. Jeho manželka pobývá na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu (není nositelkou žádného typu mezinárodní ochrany). Ministerstvo vnitra se pak v rámci svého závazného stanoviska ze dne 28. 10. 2014, č.j. KRPB-218469/ČJ-2014-060026-SV poměrně podrobně zabývá tvrzenými obavami žalobce, že mu v zemi původu hrozí uvěznění, neboť rozdával letáky s protistátními tématy. Obdobná tvrzení uvedl i v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany (řízení bylo skončeno odmítnutím kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem). V žalobě pak nebrojil proti tomu, že by takovéto posouzení bylo nesprávné a soud tudíž ani neměl důvod v tomto směru závěry správních orgánů přezkoumávat. Naopak uvedl, že své pobytové problémy chtěl řešit vycestováním do Vietnamu, kde na ZÚ ČR v Hanoji podá žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny. V řízení před soudem tedy žalobce ani neuvedl, co by mu a jeho manželce a dceři bránilo v případném návratu do země

původu, pokud by chtěli setrvat spolu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.6.2014, č.j. 2 As 52/2013-69 je mj. uvedeno: „[Čl. 8](#) Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94, in <http://echr.coe.int>); v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky [čl. 8](#) Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si tento život na jeho území. Z judikatury ESLP přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku [čl. 8](#) Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98).“ Soud k věci uvádí, že případná obtížnější situace na trhu v zemi původu či rozdílná výše výdělků jsou sice racionálními a pochopitelnými důvody pro setrvání na území ČR, z hlediska podmínek pro správní vyhoštění jsou nicméně irelevantní. A z hlediska judikatury ESLP jsou však tyto důvody nemožnosti návratu do Vietnamu naprosto nedostačující. V posuzovaném případě nelze odhlédnout ani od toho, že se žalobce na území ČR dopustil trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky, za což byl i pravomocně odsouzen. Správní orgány zhodnotily i to, že vietnamský jazyk nezapomněl, ve Vietnamu žijí oba jeho rodiče a i další příbuzní. Žalobce ani netvrdil, že by v návratu do Vietnamu bránil nepříznivý zdravotní stav.

Žalobce dále argumentoval obtížemi se systémem VISAPPOINT. VISAPPOINT je internetový systém Ministerstva zahraničních věcí prostřednictvím kterého se cizinec (žadatel o vízum) může registrovat k podání žádosti o všechny typy pobytových oprávnění České republiky. Soud k věci předně uvádí, žádné z práv v [Listině](#) uvedených nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, takové právo je dáno pouze občanům České republiky ([čl. 14 odst. 4 Listiny](#)). „*Je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek určitou osobu, cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, vpustí či nepustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po níž byl vstup dané osobě na území státu povolen. Jak již bylo shora uvedeno, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje. Pouze občanům České republiky je garantováno právo na svobodný vstup na území*“ - viz usnesení ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, obdobně též usnesení ze dne 8. 11. 2006, I. ÚS 394/06, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, nebo ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04, vše dostupné z <http://nalus.usoud.cz>. Nelze proto ani argumentovat tím, že pro občany Vietnamu jsou stanoveny kvóty, neboť je právem státu určit počet cizinců, z jednotlivých zemí, kteří jsou oprávněni na území ČR vstoupit a legálně zde pobývat. Argumentace žalobce týkající se obtíží systému VISAPPOINT, stanovení kvót či dokonce spekulace o trestné činnosti osob zajišťujících fungování tohoto systému nadto ani není pro posouzení věci relevantní, neboť, jak plyne ze shora uvedeného, žalobce má možnost společně se svou manželkou a dcerou se vrátit zpět do Vietnamu.

S ohledem na výše uvedené neshledal soud námitku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života důvodnou. Soud závěrem k věci rovněž uvádí, že správní orgán I. stupně i žalovaný se poměrně podrobně zabývali možným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce a jejich rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné.

V. Náklady řízení

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. října 2015

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová